

[Stetter.]

1973 og blev forkastet af et flertal, socialdemokratiet, det radikale venstre og SF, ved tredjebehandlingen.

Om selve princippet vil jeg gerne sige, at på grund af svingninger i den lange rentefod vil vurderingen af fast ejendom også svinge stærkt, netop fordi rentefoden indgår i vurderingen. Da det jo er en kendsgerning, at alle vurderinger fastlægges på grundlag af handel med de huse, der omsættes, får vi højere vurderinger for alle ikke-omsatte huse, og det kan være uheldigt af mange grunde, som jeg ikke skal komme nærmere ind på, og som vi jo også har diskuteret under det foregående punkt på dagsordenen.

Vi vil gerne være med til at se på spørgsmålet om et kontantvurderingsprincip nok en gang i udvalget. Vi har — det vil jeg gerne sige til forslagsstillerne — ikke store forventninger til, at der denne gang kan findes et flertal for ændrede vurderingsprincipper; det forekommer mig, at forhandlingen allerede har givet en afklaring på det punkt, men fremtiden skal jo vise, om vi muligvis i fællesskab kan overbevise et flertal om det rigtige i princippet.

Ømann (SF):

Det var hr. Stetter, der med så stor vægt for nogle minutter siden sagde, at man da ikke kunne lovgive på skøn. Jeg synes i allerhøjeste grad, at her er tale om skøn, når man skal til at sjuste sig til en kontantværdi over for en registreret salgssum. Det bliver vist skøn af en helt anden karakter og af større omfang end de skøn, der kan blive tale om, når det drejer sig om at dele sol og vind på renteområdet.

Man kan nok spørge sig om, hvad hensigten er med dette forslag. Hensigten kan jo logisk ikke være lavere grundskatter, for de plejer jo at passe sig til efter vurderingerne og vil naturligvis også passe sig til opefter, hvis der blev foretaget en såkaldt kontantvurdering. Der ligger vel en filosofi om, at stigende vurderinger i sig selv er inflations-skabende; men den er lige så forkert som det forrige argument: vurderingerne er et udtryk for den inflation, der har fundet sted, de er baseret på de faktiske omsætningspriser.

Her ligger den hage ved forslaget, at man

helt må forkaste den salgsstatistik, som hele vores vurderingssystem for øjeblikket er baseret på, og som sagt begive sig ud på et meget omfattende skøn.

Jeg tror, at hunden ligger begravet et helt andet sted, nemlig dér, at dette vil medføre nominelt lave vurderinger og dermed nominelt lavere lejeværdier. Det er altså i sin essens et forslag af ganske samme parcelhusleflende karakter som hr. Stetters forslag, som vi behandlede for lidt siden.

I og for sig er det ejendommeligt, at et sådant forslag fremsættes af et liberalt parti, som ellers godt skulle kunne forstå vægtstængerne i markedsmekanismen. Man siger, at det er en kunstigt høj pris, ejendommene vurderes til, fordi man også tager i betragtning de kurstab, der er indbygget i prioriteringen. Ja men hvorfor er der egentlig et kurstab? Det er udtryk for, at man har sat renten desto lavere. Så dette at vurdere ud fra normal prioritering er i og for sig det mest fuldgældige, den typiske værdi for hvad sådan en ejendom normalt kan købes til og sælges for, og hvorfor skulle vi dog forlade det, der er typisk?

Vi kan altså ikke gå ind for denne her kontantvurderingskimære, også fordi det ville rejse spørgsmål om behandlingen af kursgevinster og kurstab på en helt vidt-rækkende måde, som det allerede er nævnt, spørgsmålet om, hvordan man på den ene side skulle opføre et aktiv til kontantværdien og på den modsatte side af stregen opføre lån til den nominelle værdi. Det ville nok skabe nogle problemer.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er i kristeligt folkeparti ganske enige med forslagsstillerne om, at den almindelige fastsættelse af ejendomsværdien kan være en ganske fiktiv ansættelse. Enhver er jo vidende om eller burde i hvert fald være det, at det første, en køber almindeligvis spørger om, er: hvorledes er ejendommen prioriteret, før man overhovedet kan begynde at snakke om nogen handel; og hvis ejendommen overhovedet ikke er prioriteret i dag, er den så godt som usælgelig. Vi ser mangfoldige steder i alt fald ude i provinsen, at hvis sælger ikke ønsker at prioritere den, kan den ikke sælges, altså må sælgeren først prioritere den. Vi må videre sige, at for alle ejendomme, som er mere end to år gam-